

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

19 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

Președinte

judecători

Dumitru Mardari

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic prin care solicită casarea decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Burdujan Mihail XXX, născut la
XXX, domiciliat în mun. Chișinău, str.
XXX

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 26.10.2016 – 15.12.2017;

Instanța de apel: 10.01.2018 – 29.03.2018;

Instanța de recurs: 18.06.2018 – 24.07.2018 ;

Instanța de apel: 03.09.2018 - 17.10.2018;

Instanța de recurs: 23.01.2019 - 16.07.2019 ;

Instanța de apel: 05.09.2019 - 15.10.2019;

Instanța de recurs: 14.11.2019 – 19.02.2020;

C O N S T A T Ă :

Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 15 decembrie 2017, s-a dispus încetarea procesului penal în privința lui Burdujan Mihail de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin.(1) lit. b) Cod penal, pe motiv că fapta constituie o contravenție.

Burdujan Mihail a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 78¹ Cod contravențional, cu încetarea procesului contravențional în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere contravențională.

Potrivit sentinței, prima instanță a constatat că, la 22 decembrie 2015, inculpatul Burdujan Mihail, acționând intenționat și urmărind scopul agresării fizice a soției sale Burdujan Olga, aflându-se pe str. Bogdan Voievod XXX, mun. Chișinău, a îmbrâncit-o, a numit-o cu cuvinte necenzurate și a amenințat-o cu răfuiala fizică, intimidând-o cu scopul impunerii voinței și a controlului asupra victimei.

Tot el, la 2 februarie 2016, aproximativ ora 08.30, urmărind scopul agresării fizice a soției sale Burdujan Olga și impunerea voinței, deplasându-se cu automobilul spre Spitalul nr. 3, mun. Chișinău, împreună cu soția și copilul minor Burdujan

Mateo, a agresat-o fizic pe Burdujan Olga, apucând-o violent de mână, a îmbrâncit-o, cauzându-i dureri fizice și a numit-o cu cuvinte necenzurate, intimidând-o cu scopul izolării și impunerii voinței și a controlului asupra ei.

Conform extrasului din fișa medicală nr. 1924 din 28 iunie 2016, eliberat de Centrul de reabilitare a victimelor torturii „Memoria”, partea vătămată Burdujan Olga a fost intimidată de către Burdujan Mihail prin următoarele metode de violență psihologică: intimidarea prin diferite metode (agresare verbală, cuvinte obscene, insulte, înjurături, interdicții multiple, impunerea supunerii oarbe, reducere la tăcere), amenințări cu răfuiala fizică, cu omorul, cu sechestrul copilului, cu decăderea din drepturile părintești, izgonirea din casă fără haine și bani, inclusiv pe timp de noapte și fiind însărcinată, agresiune fizică și amenințări în adresa părinților părții vătămate, îndeosebi a mamei.

Organul de urmărire penală a calificat acțiunile inculpatului în temeiul art. 201¹ alin. (1) Cod penal, ca violența în familie, adică acțiunea intenționată, comisă de un membru al familiei, asupra unui alt membru al familiei, manifestată prin izolare, intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului asupra victimei.

Însă, instanța de fond, luând în considerare că, prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 196 din 28.07.2016 a fost înlăturat caracterul prejudiciabil al faptei imputate inculpatului, a dispus încetarea procesului penal în privința inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, cu tragerea lui la răspundere contravențională conform art. 78¹ Cod Contravențional - violența în familie, adică maltratarea sau alte acțiuni violente, comise de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, care au provocat vătămare neînsemnată a integrității corporale.

Sentiința a fost atacată cu apel de procuror și de avocatul Bondarenco Oleg în numele inculpatului Burdujan Mihail.

Procurorul a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal la 2 ani închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod penal, de suspendat condiționat executarea pedepsei pe un termen de probațiune de 3 ani.

Apelantul a indicat că vinovăția inculpatului a fost pe deplin dovedită prin ansamblul probelor administrate. Instanța de judecată a efectuat o interpretare unilaterală și eronată a probelor, denaturând conținutul lor, bazându-și motivarea sentinței, în mod exclusiv pe declarațiile inculpatului, fără a aprecia multilateral și obiectiv probele prezentate de către acuzare.

Raportul de constatare medico-legală nr. 4901 din 01 octombrie 2013 a fost invocat de procuror doar pentru a demonstra că violența fizică și psihică față de partea vătămată a fost aplicată de inculpat o perioadă îndelungată și sistematic, fapt confirmat și prin declarațiile martorilor Bulmaga Igor și Cataraga Sergiu, care au indicat că au fost sesizați de multiple ori de Burdujan Olga pe faptul agresiunii fizice și psihice de către inculpat.

Avocatul Bondarenco Oleg a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 4) din Codul de procedură penală „fapta nu este prevăzută de legea penală”.

Apelantul a invocat că atât procurorul încadrând fapta pretins comisă de inculpat conform art. 201¹ alin.(1) lit. b) Cod penal (în redacția Legii RM nr. 196 din

28.07.2016 privind modificarea și completarea unor acte legislative, publicată în Monitorul Oficial al RM nr. 306-313 din 16.09.2016, în vigoare din data publicării), cât și prima instanță, care a reîncadrat fapta pretins comisă de inculpat conform art. 201¹ alin (1) lit. a) Cod penal (în redacția Legii RM nr. 196 din 28.07.2016 privind modificarea și completarea unor acte legislative, publicată în Monitorul Oficial al RM nr. 306-313 din 16.09.2016. în vigoare din data publicării) și ulterior a conchis, precum că fapta comisă de inculpat constituie o contravenție prevăzută de art. 78¹ Cod contravențional (în redacția Legii RM nr. 196 din 28.07.2016 privind modificarea și completarea unor acte legislative, publicată în Monitorul Oficial al RM nr. 306-313 din 16.09.2016, în vigoare din dala publicării) - au procedat contrar legii încriminând în toate trei cazuri de încadrare și reîncadrare fapte penale și contravenționale, care nu au fost prevăzute ca atare de legea penală și legea contravențională la momentul săvârșirii acestora.

Potrivit art. 325 Cod de procedură penală judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Potrivit rechizitoriului inculpatului i s-a incriminat săvârșirea infracțiunii de violență în familie în două episoade, și anume la 22.12.2015 și 02.02.2016. Legea penală (norma art. 2011 alin. (1) Cod penal „Violența în familie”) în vigoare la 22.12.2015 și 02.02.2016 avea următoarea redacție: „Acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, suferință psihică ori prejudiciu material sau moral”, cu sancțiunea în formă de muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de până la 2 ani.

Potrivit art. 16 alin. (2) Cod penal acesta infracțiune se atribuia la categoria infracțiunilor ușoare (pedeapsa cu închisoare de până la 2 ani).

În ceea ce privește legea contravențională în vigoare la datele respective (22.12.2015, 02.02.2016) - aceasta nu prevedea răspundere contravențională pentru fapta de „violenta în familie”, iar art. 78¹ Cod Contravențional „Violența în familie” (maltratarea sau alte acțiuni violente, comise de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, care au provocat vătămare neînsemnată a integrității corporale) a fost introdus în lege abia la data de 16.09.2016 prin Legea nr. 196 din 28.07.2016 privind modificarea și completarea unor acte legislative, publicată în Monitorul Oficial al RM nr. 306-313 din 16.09.2016, în vigoare din dala publicării.

Prin aceeași Lege nr. 196 din 28.07.2016 privind modificarea și completarea unor acte legislative, publicată în Monitorul Oficial al RM nr. 306-313 din 16.09.2016, în vigoare din data publicării, a fost modificat art. 201¹ Cod „Violența în familie”.

În urma modificărilor operate a fost exclus sau decriminalizat semnul calificativ al respectivei infracțiuni prevăzut anterior în art. 201¹ alin. (1) Cod penal, în vigoare la momentul săvârșirii faptelor incriminate inculpatului „acțiunea sau inacțiunea intențională, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, suferință psihică ori prejudiciu material sau moral”.

Totodată, s-a modificat în sensul agravării pedeapsa cu închisoare pentru

săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, și anume de la „de până la 2 ani” la „de până la 3 ani”, respectiva infracțiune devenind conform art. 16 alin. (3) Cod penal în locul infracțiunii ușoare - infracțiune mai puțin gravă (pedeapsa în formă de închisoare de până la 5 ani).

Reieșind din decriminalizarea faptei penale de „violența în familie” prevăzute de legea penală la momentul săvârșirii acesteia (22.12.2015, 02.02.2016), rezultă necesitatea scoaterii inculpatului de sub urmărire penală în temeiul art. 284 alin. (2) pct. 2), art. 275 pct. 2) Cod de procedură penală pe motiv că „fapta nu este prevăzută de lege ca infracțiune”.

Prin urmare, atât învinuirea nouă cât și rechizitoriul întocmit în temeiul acestei învinuiri a fost și este, în opinia părții apărării, un procedeu abuziv și contrar reglementărilor imperative ale legii penale, inculpatului, fiindu-i incriminată fapta care la momentul săvârșirii acesteia neîntrunind componența de infracțiune și totodată fiindu-i într-un mod arbitrar agravată situația, or sancțiunea art. 201¹ alin. (1) Cod penal (în redacția nouă prevede ca pedeapsă maximă 3 ani închisoare (infracțiunea fiind calificată ca mai puțin gravă) în locul sancțiunii de pedeapsă maximă 2 ani închisoare (infracțiune fiind considerată ușoară) așa cum prevedea legea penală până la modificările intrate în vigoare la 16.09.2016.

Prin sentința contestată, inculpatul, contrar legii (prevederilor art. 3, 8, 10 al Codului penal) a fost recunoscut culpabil și liberat de pedeapsă pentru săvârșirea unor fapte penale și contravenționale, care la momentul săvârșirii nu erau prevăzute de legea penală și contravențională, ca fiind infracțiuni și contravenții.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2018, apelul procurorului a fost respins ca nefondat, iar prin încheierea din 24 aprilie 2018, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău s-a dispus: „a corecta eroarea materială evidentă din dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2018 privindu-l pe Burdujan Mihail Gavril, astfel încât sintagma: „respinge, ca fiind nefondat, apelul declarat de procurorul în Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Rîșcani) Pascari Anna, menținând sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 15 decembrie 2017 privindu-l pe Burdujan Mihail Gavril”, se înlocuiește cu sintagma „respinge, ca fiind nefondate, apelurile declarate de procurorul în Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Rîșcani) Pascari Anna și de avocatul Bondarenco O., în numele inculpatului, menținând sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 15 decembrie 2017 privindu-l pe Burdujan Mihail Gavril.” și, respectiv, aliniatul (1) din dispozitivul deciziei menționate se va citi în următoarea redacție: „respinge, ca fiind nefondate, apelurile declarate de procurorul în Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Rîșcani) Pascari Anna și de avocatul Bondarenco O., în numele inculpatului, menținând sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 15 decembrie 2017 privindu-l pe Burdujan Mihail Gavril” ”.

Instanța a reținut că la redactarea dispozitivului deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29.03.2018, s-a admis o eroare materială evidentă, care se exprimă prin lipsa mențiunii cu privire la apelul avocatului Bondarenco Oleg în numele inculpatului.

Instanța de apel a constata că, acțiunile inculpatului manifestate prin provocarea durerilor fizice și suferințelor psihice părții vătămate nu se întrevăd în dispoziția articolului 201¹ Cod penal, iar prin Legea nr. 196 din 28.07.2016, în

vigoare la 16.09.2016, s-au operat modificări la articolul 201¹ alin. (1) Cod penal, fapta săvârșită de inculpat nu mai constituie infracțiune, dar conține elementele contravenției prevăzute la art. 78¹ Cod contravențional.

Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Bondarenco Oleg în numele inculpatului, care a solicitat casarea hotărârilor adoptate, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală – fapta nu este prevăzută de legea penală.

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 iulie 2018 a fost admis recursul ordinar declarat de avocatul Bondarenco Oleg, casată decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2018 și încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2018, și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2018 au fost admise apelurile declarate de procuror și de avocatul Bondarenco Oleg în numele inculpatului, casată total sentința, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care procesul penal de învinuire a lui Burdujan Mihail în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal a fost încetat, pe motiv că există alte circumstanțe prevăzute de lege care condiționează excluderea urmăririi penale.

Decizia instanței de apel, a fost atacată, cu recurs ordinar de avocatul Bondarenco Oleg în numele inculpatului Burdujan Mihail, la 14 decembrie 2018, care, invocând temeiurile de drept prevăzute în art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei, cu pronunțarea unei noi hotărâri privind achitarea inculpatului Burdujan Mihail în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 16 iulie 2018 a fost admis recursul ordinar declarat de avocatul Bondarenco Oleg în numele inculpatului Burdujan Mihail, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui Burdujan Mihail și s-a dispus rejudecarea cauzei, în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2019 a fost respins apelul procurorului în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Rîșcani, Pascari Ana.

S-a admis apelul avocatului Bondarenco Oleg în numele inculpatului Burdujan Mihail, casată sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 15 decembrie 2017 și pronunțată o hotărâre nouă potrivit modului stabilit de prima instanță, prin care :

Burdujan Mihail învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin.(1) Cod penal s-a achitat pe motiv că, fapta inculpatului nu este prevăzută de legea penală.

Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către acuzatorul de stat, procuror în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.6) din Codul de procedură penală, solicită admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2019 cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

În susținerea recursului declarat procurorul a indicat că decizia instanței de apel

este neîntemeiată și ilegală. Instanța de apel a dat o apreciere greșită probelor din dosar, în derogare de la prevederile art. 101 din Codul de procedură penală, punând accentul doar pe depozițiile și versiunea inculpatului și o interpretare eronată a dreptului material, care nu coroborează cu celelalte probe administrate pe caz.

Instanța de apel în mod incorect a concluzionat că, fapta săvârșită de Burdujan Mihai nu este prevăzută de legea penală ca infracțiune.

Procurorul a invocat că, instanța de apel nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor ce dovedesc vinovăția lui Burdujan Mihai în mod greșit a respins probele administrate de către acuzator, fără a fi constatate încălcarea normelor procesuale, a apreciat în mod superficial probele, fără a fi evidențiate derogările invocate.

Instanța de apel nu a îndeplinit strict prevederile legii, precum și aplicațiile date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct. 14 al Hotărârii nr. 22 din 12 decembrie 2005 cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, iar nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

Acuzarea de stat a indicat că, nu este de acord cu poziție instanței de apel, fiind o soluție contrară normelor procesuale, iar motivarea nu poate fi acceptată ca o motivare justificativă a concluziei adoptate. Astfel, nu poate admite o asemenea poziție a instanței de apel, care în mod greșit a raportat normele procesuale la cazul cercetat, mai mult ca atât, această motivare invocată de către instanță vine în contradicție cu norma legală propriu zisă.

Procurorul consideră că, instanța de apel în mod greșit a raportat normele procesuale la soluția dispusă pe caz, fără a ține cont de faptul că soluția de achitare în baza temeiului prevăzut de art. 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, că fapta nu este prevăzută de legea penală, poate fi adoptată de instanța de judecată doar când, se dovedește că fapta incriminată inculpatului nu este reglementată de legea penală și nu constituie infracțiune, la momentul comiterii faptei.

Astfel, instanța de apel la adoptarea deciziei, a admis o eroare de drept și nu a dat apreciere justă suportului probatoriu prezentat de către acuzare, astfel încât concluzia instanței de apel este inacceptabilă, deoarece probele acuzării au fost supuse unei minuțioase cercetări în instanță, făcându-se referire la declarațiile detaliate ale participanților la proces, și ca urmare, instanța trebuia să aprecieze probele din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Acuzarea consideră că, instanța de apel la adoptarea deciziei nu a dat apreciere corectă și justă cumulului de probe cercetate în prezenta cauză. Nu și-a motivat plauzibil soluția dispusă, din ce reiese că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, ceea ce echivalează conform prevederilor art. 435 Cod de procedură penală cu nerezolvarea fondului apelului, din care considerente decizia urmează a fi casată cu rejudecarea cauzei în apel.

Urmare a verificării argumentelor invocate de recursul ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic în cauza penală, în privința inculpatului Burdujan Mihai, în coraport cu materialele administrate pe caz, Colegiul conchide inadmisibilitatea recursului din următoarele

considerente.

Art.422 din Codul de procedură penală, stabilește că termenul de declarare a recursului ordinar împotriva hotărârilor instanței de apel este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) din Codul de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că, hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din recurs se constată că, recurentul contestă decizia instanței de apel, indicând temeiurile de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) din Codul de procedură penală, în sensul că instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care afectează soluția instanței.

Invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) din Codul de procedură penală, ca temeiuri pentru declararea recursului, recurentul a solicitat casarea deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei în ordine de apel.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că alegațiile specificate de recurent, nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, din următoarele considerente.

Colegiul penal atestă că, recurentul invocând temeiurile de drept prevăzute de art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume, că instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția și, își exprimă convingerea că instanța de apel contrar prevederilor art. 101 din Codul de procedură penală a dispus achitarea inculpatului.

Instanța de recurs constată că, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, just a constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și, corespunzător, corect a dispus achitarea inculpatului.

Astfel, rejudecând cauza, instanța de apel, conform prevederilor art.436 alin.(2) din Codul de procedură penală, a înlăturat omisiunile reținute de instanța de recurs și a emis decizia în conformitate cu prevederile legale.

Verificând legalitatea hotărârii atacate, Colegiul penal conchide că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Prin urmare, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în

baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În corespundere cu prevederile art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Temeiul de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, nefiind identificate careva circumstanțe care ar justifica incidența temeiurilor invocate.

În decizia sa instanța de apel s-a expus detaliat și argumentat asupra soluției de achitare, fiind redată clar motivele pe care se întemeiază concluzia.

Colegiul penal atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat a ajuns la concluzia privind achitarea inculpatului de învinuire în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal din motiv că fapta inculpatului nu este prevăzută de legea penală.

Astfel, Colegiul penal consideră, că este întemeiată concluzia instanței de apel.

În consecință, Colegiul penal conchide, că în speță nu a fost admisă o eroare gravă de fapt, deoarece pentru a constitui temei de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Prin urmare, în cadrul examinării prezentei cauzei de către instanța de apel, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs, în susținerea concluziilor sale instanța de apel a menționat, acțiunile inculpatului nu au atins gradul de vătămare prevăzut de 201¹ alin. (1) Cod penal în redacția legii nr.196 din 28 iulie 2016, în vigoare la 16 septembrie 2016, astfel că, că la moment acțiunile inculpatului nu se regăsesc în dispozițiile Codului penal, iar calificarea infracțiunii, nu este prevăzută de legea penală.

Argumentele recursului nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra prevederilor legii procesual penale aplicabile, nu este temei pentru reexaminarea cauzei.

Astfel, instanța de apel corect a ajuns la concluzia privind achitarea lui Burdujan Mihail în privința inculpatului de învinuire de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal din motiv că fapta inculpatului nu este prevăzută de legea penală.

Reieșind din cele expuse supra, instanța de recurs va sintetiza argumentele ce stau la baza soluției de inadmisibilitate a prezentului recurs, și anume acestea se exprimă în faptul că, odată ce cauza a fost examinată minuțios după rejudecare de către

instanța de apel, iar criticele avansate de apărător au primit deja răspunsuri detaliate și fundamentate pe actele cauzei, nu este necesară reluarea și repetarea acestora.

Colegiul penal atestă că, instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, fapt ce impune respingerea, ca inadmisibil a recursului ordinar declarat, cu menținerea deciziei atacate.

Având ca suport cele invocate supra, se atestă faptul că, în baza art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, urmează a decide asupra inadmisibilității recursului ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2019, în cauza penală privindu-l pe Burdujan Mihail Gavril, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 februarie 2020.

Președintele ședinței

Dumitru Mardari

judecători

Mariana Pitic

Iurie Bejenari